

Sygnatura akt IV U 229/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 marca 2020 r. w J.

sprawy z odwołania K. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 14 sierpnia 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14 sierpnia 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni K. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 9 listopada 2018 r. do dnia 10 listopada 2018 r.;

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 229/19

UZASADNIENIE

Ubezpieczona K. Z. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14.08.2019 r. znak (...) odmawiającej jej przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9.11.2018 r. do 10.11.2018 r.

Wnioskodawczyni domagała się zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za ten okres oraz zasądzenia na jej rzecz od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że w dniu 14.10.2018 r. otrzymała kolejne zwolnienie lekarskie obejmujące okres od 14.10.2018 r. do 27.10.2018 r. i od 28.10.2018 r. do 10.11.2018 r.

Okres tego ostatniego zwolnienia lekarz orzecznik ZUS skrócił do 8.11.2018 r., stwierdzając, że wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy. Wnioskodawczyni okoliczność tę kwestionuje, twierdząc, że z powodu długotrwałe leczonych haluksów obu stóp była niezdolna do pracy także w dniach 9-10.11.2018 r.

Lekarz prowadzący ponownie stwierdził niezdolność wnioskodawczyni do pracy od 11.11.2018 r. do 24.11.2018 r.

W odpowiedzi na odwołanie (k. 8) organ rentowy wniosł o jego oddalenie. Organ rentowy zarzucił, że decyzją z dnia 14.08.2019 r. odmówiono wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9.11.2018 r. do 10.11.2018 r. na podstawie art. 59 Ustawy zasiłkowej. W ocenie lekarza orzecznika ZUS niezdolność wnioskodawczyni do pracy ustała bowiem w dniu 8.11.2018 r.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona K. Z. ma 34 lata, z zawodu jest ekonomistką. Podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu.

Wnioskodawczyni przebywała na nieprzerwanych zwolnieniach lekarskich od 17.07.2018 r.

Zaświadczenie lekarskie nr (...) za okres od 28.10.2018 r. do 10.11.2018 r. zostało wytypowane przez ZUS do kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

(dowód: bezsporne)

Lekarz orzecznik uznał, że wnioskodawczyni była zdolna do pracy od dnia 9.11.2018 r.

Wnioskodawczyni ponownie udała się do lekarza prowadzącego i otrzymała zaświadczenie o niezdolności do pracy od 11.11.2018 r. do 24.11.2018 r.

(dowód: bezsporne, a nadto: dokumentacja medyczna, dokumenty zawarte w aktach organu rentowego)

Decyzją z dnia 14.08.2019 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9.11.2018 r. do 10.11.2018 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach organu rentowego)

Wnioskodawczyni leczyła się z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych palucha stopy lewej i zniekształcenia palucha tej stopy i była operowana w dniu 5.12.2018 r. – przeprowadzono plastykę stawów (...) oraz cheilectomię uwolnienie trzeszczki stawowej.

W okresie od dnia 9.11.2018 r. do 10.11.2018 r. nie była zdolna do pracy.

(**dowód** : opinia biegłego ortopedy z dnia 11.02.2020 r., k – 32-34)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS, na dokumentacji medycznej złożonej przez wnioskodawczynię oraz na opinii biegłego ortopedy. Sąd dał wiarę powyższym dowodom, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie ocenie Sądu podlegało odwołanie wnioskodawczyni od decyzji odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9.11.2018 r. do 10.11.2018 r.

Podstawą materialnoprawną decyzji ZUS był przepis art. 6 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 6 Ustawy zasiłkowej.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) – nazywanej dalej Ustawą

lub Ustawą zasiłkową - zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z przepisem art. 59 cytowanej ustawy prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, którą wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, między innymi poprzez przeprowadzenie badania lekarskiego ubezpieczonego. Jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność (przepis art. 59 ust. 7).

W przedmiotowej sprawie nie było sporne podleganie wnioskodawczyni do ubezpieczenia. Sporna w postępowaniu była jedynie kwestia czy wnioskodawczyni w okresie po dniu 8.11.2018 r. była nadal niezdolna do pracy.

Z treści opinii lekarza konsultanta ZUS wynikało, że po dniu 8.11.2018 r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy.

Stwierdzenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych. W związku z powyższym Sąd zlecił biegłemu ortopedzie sporządzenie opinii na tę okoliczność. Biegły ustalił, a Sąd oparł się na tych ustaleniach, że wnioskodawczyni nie odzyskała zdolności do pracy w okresie od 9.11.2018 r. do 10.11.2018 r. Wnioskodawczyni leczyła się z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych palucha stopy lewej i zniekształcenia palucha tej stopy i była operowana w dniu 5.12.2018 r. – przeprowadzono plastykę stawów (...) oraz cheilectomię uwolnienie trzeszczki stawowej.

Sąd dał wiarę opinii, albowiem była ona rzetelna, spójna, logiczna oraz sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej opinii.

Biegły oparł się na dokumentacji medycznej wnioskodawczyni, a w szczególności na dokumentacji sporządzonej przez leczącego wnioskodawczynię ortopedę. Biegły wskazał, że wnioskodawczyni nie była zdolna do pracy, a leczący ją lekarz, mający bieżący kontakt z pacjentką, miał najlepszy wgląd w stan jej zdrowia i orzekał o niezdolności do pracy. Ponadto biegły podkreślił, że wnioskodawczyni w dniu 5.12.2018 r. przeszła kolejny zabieg operacyjny palucha lewej stopy.

Organ rentowy nie złożył zastrzeżeń do opinii biegłego, co pozwala na przyjęcie, że nie kwestionował jej wniosków.

Sąd przyjął wnioski opinii za własne i oparł się na nich przy wydawaniu wyroku.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. zmienił decyzję ZUS, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczyni była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Organ rentowy jest również

zwolniony z kosztów sądowych. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

O kosztach zastępstwa procesowego, jak w punkcie III sentencji wyroku, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Wnioskodawczyni wygrała proces w całości. W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez ubezpieczoną były koszty wynagrodzenia jej pełnomocnika, które zgodnie z § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), wynosiły 180,00 zł.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała bowiem opinia biegłego.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.